

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2020 r. w sprawie z wniosku P. C. z udziałem B. C. o podział majątku wspólnego, Sąd Rejonowy w Zgierzu:

I. ustalił, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków B. C. i P. C. wchodzi:

1. nieruchomość położona w A. przy ul. (...), składająca się z działek ewidencyjnych o nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)- o wartości 400.000 (czterysta tysięcy) złotych
2. kuchenka mikrofalowa o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych;
3. maszynka do mielenia mięsa o wartości 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych;
4. krajalnica elektryczna o wartości 40 (czterdzieści) złotych;
5. czajnik elektryczny o wartości 30 (trzydzieści) złotych;
6. 2 taborety o łącznej wartości 70 (siedemdziesiąt) złotych;
7. kosze i pojemniki wiklinowe o łącznej wartości 100 (sto) złotych;
8. misy i inne wyroby z kamionki o łącznej wartości 70 (siedemdziesiąt) złotych;
9. zegar ścienny o wartości 10 (dziesięć) złotych;
10. 5 karniszy metalowych o łącznej wartości 100 (sto) złotych;
11. karnisz drewniany o wartości 10 (dziesięć) złotych;
12. komplet sztućców o wartości 100 (sto) złotych;
13. reling kuchenny o wartości 25 (dwadzieścia pięć) złotych;
14. 6 szt. kubków o łącznej wartości 12 (dwanaście) złotych;
15. komplet talerzy o łącznej wartości 72 (siedemdziesiąt dwa) złotych;
16. 3 miski A. o łącznej wartości 9 (dziewięć) złotych;
17. waga kuchenna o wartości 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych;
18. lampa stojąca o wartości 35 (trzydzieści pięć) złotych;
19. zestaw oświetlenia kuchennego o łącznej wartości 80 (osiemdziesiąt) złotych;
20. stół z 6 krzesłami o łącznej wartości 2.000 (dwa tysiące) złotych;
21. komplet wypoczynkowy o łącznej wartości 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych;
22. ława wiklinowa o wartości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;
23. taboret retro o wartości 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych;
24. zasłony i firanki o łącznej wartości 35 (trzydzieści pięć) złotych;

25. żyrandol z kinkietami o wartości 85 (osiemdziesiąt pięć) złotych;
26. witryna narożna o wartości 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych;
27. serwis do kawy o wartości 200 (dwieście) złotych;
28. lampka nocna o wartości 10 (trzydzieści dziesięć) złotych;
29. świecznik mosiężny o wartości 130 (sto trzydzieści) złotych;
30. żelazko ozdobne retro o wartości 40 (czterdzieści) złotych;
31. misa i pojemnik na ozdobnych nóżkach o łącznej wartości 100 (sto) złotych;
32. komplet przyborów kominkowych o łącznej wartości 100 (sto dziesięć) złotych;
33. stolik pod RTV o wartości 400 (czteryście) złotych;
34. telewizor S. o wartości 400 (czteryście) złotych;
35. kino domowe P. o wartości 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych;
36. aparat fotograficzny S. o wartości 100 (sto) złotych;
37. portret wykonany kredą o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych;
38. 2 szt. lampek nocnych o łącznej wartości 20 (dwadzieścia) złotych;
39. wazon z kamionki o wartości 15 (piętnaście) złotych;
40. wazon szklany o wartości 30 (trzydzieści) złotych;
41. komplet rattanowy o wartości 2.200 (dwa tysiące dwieście) złotych;
42. krzesła i taboret o łącznej wartości 30 (trzydzieści) złotych;
43. skóry kozie i baranie o łącznej wartości 100 (sto) złotych;
44. odkurzacz marki Z. o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych;
45. deska do prasowania o wartości 10 (dziesięć) złotych;
46. lustro z konsolą o wartości 220 (dwieście dwadzieścia) złotych;
47. kuferek o wartości 10 (dziesięć) złotych;
48. szafka na buty o wartości 60 (sześćdziesiąt) złotych;
49. żyrandol z kinkietami o wartości 70 (siedemdziesiąt) złotych;
50. regał oraz komoda o łącznej wartości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;
51. kanapa o wartości 350 (trzydzieści pięćdziesiąt) złotych;
52. żyrandol o wartości 35 (trzydzieści pięć) złotych;
53. pralka E. o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych;

54. lustro z oświetleniem o wartości 30 (trzydzieści) złotych;
 55. plafon o wartości 15 (piętnaście) złotych;
 56. dywan o wartości 0 (zero) złotych;
 57. 2 szt. plafonów o łącznej wartości 30 (trzydzieści) złotych;
 58. stół z 2 krzesłami o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych;
 59. regał- słupek o wartości 60 (sześćdziesiąt) złotych;
 60. wieszak łazienkowy o wartości 20 (dwadzieścia) złotych;
 61. plafon łazienkowy o wartości 15 (piętnaście) złotych;
 62. ława i siedziska tarasowe o łącznej wartości 1.600 (tysiąc sześćset) złotych;
 63. klucze ogólnego zastosowania, szlifierki, śrubokręty, przedłużacz oraz kable elektryczne o łącznej wartości 500 (pięćset) złotych;
 64. piła łańcuchowa o wartości 100 (sto) złotych;
 65. kosiarka elektryczna o wartości 120 (sto dwadzieścia) złotych;
 66. rozdrabniacz do gałęzi marki (...) o wartości 90 (dziewięćdziesiąt) złotych;
 67. komplet ręcznych narzędzi ogrodowych o łącznej wartości 200 (dwieście) złotych
 68. zmywarka A. o wartości 120 (sto dwadzieścia) złotych;
 69. drobne narzędzia kuchenne i domowe o łącznej wartości 300 (trzysta) złotych;
 70. środki pieniężne w wysokości 9.135,99 (dziewięć tysięcy sto trzydzieści pięć 99/100) złotych zgromadzone na rachunku bankowym P. C. nr (...) prowadzonym w (...) Bank S.A;
 71. środki pieniężne w wysokości 11.213,15 (jedenaście tysięcy dwieście trzynaście 15/100) złotych zgromadzone na rachunku bankowym P. C. nr (...) prowadzonym w (...) Bank S.A;
 72. środki pieniężne w wysokości 3.744,24 (trzy tysiące siedemset czterdzieści cztery 24/100) złotych zgromadzone na rachunku bankowym P. C. nr (...) prowadzonym w (...) Bank S.A;
 73. kwota 19.500 (dziewiętnaście tysięcy pięćset) złotych uzyskana ze sprzedaży pojazdu marki A. (...) nr rej. (...);
 74. kwota 7.000 (siedem tysięcy) złotych uzyskana ze sprzedaży pojazdu marki V. (...) nr VIN (...);
 75. kwota 4.000 (cztery tysiące) uzyskana ze sprzedaży pojazdu marki B. (...) nr rej. (...);
 76. kwota 6.000 (sześć tysięcy) złotych uzyskana ze sprzedaży pojazdu marki A. (...) nr rej. (...);
 77. kwota 4.000 (cztery tysiące) złotych uzyskana ze sprzedaży pojazdu marki A. R.;
- II. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie;
- III. oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym;

IV. ustalił wysokość nakładów z majątku osobistego B. C. na majątek wspólny na kwotę 63.670 (sześćdziesiąt trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt) złotych;

V. oddalił wniosek o rozliczenie nakładów uczestniczki B. C. w pozostałym zakresie;

VI. ustalił wysokość nakładów z majątku osobistego P. C. na majątek wspólny na kwotę 29.100 (dwadzieścia dziewięć tysięcy sto) złotych;

VII. oddalił wniosek o rozliczenie nakładów wnioskodawcy P. C. w pozostałym zakresie;

VIII. dokonał podziału majątku wspólnego B. C. i P. C. w ten sposób, iż składniki opisane w pkt I 1-62, 64-69, 75-77 przyznał na wyłączną własność B. C., zaś składniki opisane w pkt I 63, I 70-74 przyznał na wyłączną własność P. C.;

IX. zasądził od B. C. na rzecz P. C. kwotę 184.247,31 (sto osiemdziesiąt cztery tysiące dwieście czterdzieści siedem 31/100) złotych tytułem dopłaty, płatną w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności;

X. pobrał od B. C. i P. C. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zgierzu kwoty po 2.221,36 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia jeden 36/100) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania;

XI. ustalił, iż w pozostałym zakresie każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego orzeczenia w części co do pkt 1.1 w części określającej wartość nieruchomości na kwotę 400.000,00 zł, pkt III, pkt IV, pkt VII, pkt VIII w części przyznającej B. C. na własność składnik z pkt 1.1 postanowienia i nieprzyznaniu tego składnika na wyłączną własność P. C., pkt IX oraz pkt X, pkt XI, złożył wnioskodawca.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i zaniechanie dokonania wszechstronnej i dogłębnej analizy i oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a tym samym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i jednocześnie:

a) przyjęcie, że ustalona przez biegłego wartość nieruchomości położonej w A. na kwotę 400.000,00 zł mieści się w zakresie cenowym charakterystycznym dla rynku prawa własności nieruchomości gruntowych zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi

średniopowierzchniowymi o pow. użytkowej z przedziału 100 m² do poniżej 170 m² na terenie osiedli mieszkaniowych w A. i oparcie rozstrzygnięcia w tym zakresie na opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości, podczas gdy wartość ta odbiega od wartości rynkowej tego typu nieruchomości położonych w centrum aglomeracji z przeznaczeniem zarówno mieszkaniowym jak i handlowo-usługowym (tak jak nieruchomość stron) i jest znacząco zaniżona, o czym świadczy m. in. także wycena na potrzeby ubezpieczenia, gdzie wartość nieruchomości oszacowano na kwotę 500.000,00 zł, zaś opinia biegłego nie była opinią sporządzoną rzetelnie;

b) odmówienie wiarygodności zeznaniom wnioskodawcy jakoby środki na wykup mieszkania nr (...) przy ul. (...) w Ł. pochodziły z majątku osobistego wnioskodawcy, podczas gdy wnioskodawca posiadał środki własne, które weszły do jego majątku osobistego w postaci przekazanych mu sum pieniężnych przez jego ojca oraz jego matkę chrestną, tj. K. J.;

c) **przyjęcie, że mieszkanie przy ul. (...) w Ł. weszło do majątku wspólnego małżonków i tym samym uznanie, że kwota z jego sprzedaży nie stanowiła nakładu wnioskodawcy na majątek wspólny, podczas gdy z aktu notarialnego wprost wynikało, że mieszkanie to miało stanowić majątek odrębny wnioskodawcy i środki na jego zakup pochodziły z jego majątku osobistego, zaś uczestniczka podważając tę okoliczność nie przeprowadziła żadnego dowodu mającego udowodnić stawianą przez nią tezę;**

d) **przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym podczas, gdy małżonkowie uzyskiwali w trakcie trwania związku małżeńskiego znacząco różniące się wynagrodzenia, a co więcej z materiału dowodowego nie wynika, aby pomimo podjęcia przez uczestniczkę zatrudnienia to na jej barkach nadal spoczywało większość obowiązków domowych, gdyż z zeznań świadków jak i wnioskodawcy wprost wynika, że wnioskodawca również pomagał w domu, gotował posiłki dla synów, gdy żona była w pracy, a co więcej materiał dowodowy nie potwierdza jakoby wnioskodawca dopuszczał się znęcania fizycznego i psychicznego nad uczestniczką wielokrotnie;**

e) przyjęcie, że z uwagi na to, iż uczestniczka zamieszkuje w domu posadowionym na nieruchomości w A. ten składnik majątku wspólnego należy przyznać na wyłączną własność uczestniczki z obowiązkiem dopłaty na rzecz wnioskodawcy, podczas gdy uczestniczka nie jest w stanie przekazać wnioskodawcy orzeczonej sumy pieniężnej tytułem dopłaty, i w konsekwencji bezpodstawnie oddalenie wniosku o ustalenie nierównych udziałów, przyznanie nieruchomości w A. na wyłączną własność uczestniczki z obowiązkiem zaniżonej dopłaty, ustalenie wartości ww. nieruchomości jako składnika majątku w oderwaniu od stawek rynkowych nieruchomości podobnych, oddalenie wniosku P. C. o ustalenie nakładów poczynionych przez niego z majątku osobistego na majątek wspólny ponad kwotę 29.100 zł;

2) **art. 232 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że uczestniczka sprostowała ciężarowi dowodu co do wykazania faktów, iż środki na zakup mieszkania przy ul. (...) w Ł. pochodziły z majątku wspólnego stron nie zaś z majątku osobistego wnioskodawcy i tym samym, iż mieszkanie to weszło do majątku wspólnego małżonków, podczas gdy uczestniczka w tym zakresie nie powołała żadnych dowodów i opierała się tylko i wyłącznie na własnych twierdzeniach, które stały w sprzeczności z oświadczeniami zawartymi w akcie notarialnym dot. nabycia mieszkania;**

3) **art. 278 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 232 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i niedopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości z urzędu podczas gdy wnioskodawca nie został zawiadomiony o terminie oględzin i tym samym uniemożliwiono mu stawienie się na przeprowadzanych przez biegłego oględzinach, przedłożona do akt opinia biegłego zawierała odręcznie napisany protokół z oględzin, który nie był dokumentem możliwym do odczytania, co uniemożliwiało odniesienie się do treści protokołu, a co więcej wycena nieruchomości zawarta w opinii biegłego nie uwzględniała wartości rynkowej nieruchomości podobnych do nieruchomości stanowiącej własność stron położonej w A. o przeznaczeniu zarówno mieszkaniowym jak i handlowo - usługowym;**

4) **art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i ustalenie wartości nieruchomości zabudowanej w A. bez uwzględnienia rzeczywistych cen obowiązujących w chwili zamknięcia rozprawy i przyjęcie, że wartość rynkowa tej nieruchomości wynosiła 400.000,00 zł, podczas gdy wartość ta jest znacznie zaniżona w porównaniu z rzeczywistą wartością rynkową i tym samym ustalenie zaniżonej wysokości dopłaty przez p. B. C. na rzecz p. P. C.;**

5) **art. 327¹ § 1 pkt 1) i pkt 2) k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i niewyjaśnienie w uzasadnieniu wydanego orzeczenia sposobu wyliczenia kwoty dopłaty ustalonej przez sąd na 184.247,31 zł, a co więcej brak wyjaśnienia co dokładnie składa się na ustaloną jako nakłady poczynione przez uczestniczkę kwoty 63.670 zł, tym bardziej, iż w uzasadnieniu raz pojawia się kwota 61.670 zł (str. 12) a innym razem kwota 63.670 zł (str. 15), co skutecznie uniemożliwia kontrolę instancyjną w zakresie poprawności dokonania przez Sąd I instancji obliczenia kwoty dopłaty na rzecz wnioskodawcy;**

6) **art. 520 § 1 w zw. z § 2 i § 3 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że w pozostałym zakresie każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, podczas gdy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do przyznania na rzecz wnioskodawcy zwrotu przez uczestniczkę kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego m.in. z uwagi na to, iż jej roszczenia w większym stopniu zostały oddalone.**

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) **art. 43 § 1, § 2 k.r.i.o. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym;**

2) **art. 45 § 1 k.r.i.o. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i oddalenie roszczenia wnioskodawcy o rozliczenie nakładów poczynionych przez niego z jego majątku osobistego na majątek wspólny ponad kwotę 29.100,00 zł i tym samym nieuwzględnienie przy ustalaniu poczynionych przez wnioskodawcę nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny kwoty 55.00,00 zł, która to kwota stanowiła środki pozyskane ze sprzedaży mieszkania przy ul. (...) w Ł., które w ocenie strony skarżącej weszło do majątku osobistego wnioskodawcy;**

3) **art. 33 pkt 10) k.r.i.o. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że mieszkanie przy ul. (...) w Ł. nie weszło do majątku osobistego wnioskodawcy, podczas gdy stanowiło ono przedmiot majątkowy nabyty w zamian za składniki majątku osobistego, które stanowiły środki pieniężne przekazane na rzecz wnioskodawcy przez jego ojca oraz jego matkę chrześną, tj. K. J..**

4) **212 § 1 oraz § 2 k.c. w zw. z art. 46 k.r.i.o. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i przyznanie uczestniczce na własność nieruchomości w A. z obowiązkiem dopłaty na rzecz wnioskodawcy, podczas gdy uczestniczka nie ma realnych możliwości wykonania nałożonego na nią zobowiązania pieniężnego i tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy ww. nieruchomość winna zostać przyznana na rzecz wnioskodawcy.**

W związku z tym skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka: K. J. - wezwanie na adres: (...)-(...) G., (...): fakty podlegające stwierdzeniu: przekazanie na rzecz P. C. środków pieniężnych do jego majątku osobistego, wykup przez wnioskodawcę mieszkania przy ul. (...) w Ł. ze środków pochodzących z jego majątku osobistego, nabycie ww. mieszkania przez wnioskodawcę do majątku osobistego. Jednocześnie wskazuję, że konieczność powołania dowodu z ww. świadka powstała dopiero na tym etapie postępowania z uwagi na uznanie przez Sąd I instancji, że oświadczenia złożone przez strony w akcie notarialnym co do nabycia mieszkania przy ul. (...) w Ł. do majątku osobistego wnioskodawcy i ze środków pochodzących z jego majątku osobistego nie są wystarczające do potwierdzenia tych okoliczności i oparcie przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia w tym zakresie jedynie na twierdzeniach uczestniczki, iż środki na wykup mieszkania pochodziły z majątku wspólnego stron, które to twierdzenia nie zostały wbrew ciężarowemu na niej ciężarowi dowodu potwierdzone przez uczestniczkę żadnym innym środkiem dowodowym.

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- a) ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym byłych małżonków,
 - b) ustalenie wysokości nakładów z majątku osobistego P. C. na majątek wspólny na kwotę 84.100 zł, tj. dodatkowo na kwotę 55.000,00 zł,
 - c) oddalenie wniosku o ustalenie wysokości nakładów poczynionych z majątku osobistego B. C. na majątek wspólny także co do kwoty 63.670 zł,
 - d) przyznanie na własność wnioskodawcy nieruchomości położonej w A. i tym samym orzeczenie dopłaty na rzecz uczestniczki ewentualnie w razie pozostawienia nieruchomości w A. we własności B. C. ustalenie dopłaty na rzecz P. C. w wyższej wysokości uwzględniającej poczynione przez niego nakłady w wysokości 84.100 zł z majątku osobistego na majątek wspólny, tj. dopłatę w co najmniej wysokości 239.247,31 zł.
3. zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uczestniczka postępowanie wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od wnioskodawcy na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu. Ustalenia te Sąd I Instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. Sąd Rejonowy powołał także prawidłową podstawę prawną rozstrzygnięcia, przytaczając w tym zakresie stosowne przepisy. Sąd Okręgowy nie dostrzega naruszenia przepisów prawa materialnego, które zobligowany byłby wziąć pod uwagę z urzędu.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań. Nietrafny jest zarzut naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przepis art. 233 § 1 k.p.c. może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, czy też na skutek przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia omawianego przepisu prawa procesowego wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów (tak m.in. SN w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05, LEX nr 172176; w wyroku z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, LEX nr 174185). W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że przepis ten reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., sygn. akt II CK 293/02, LEX nr 151622). Nadto, prawidłowo skonstruowany zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga od apelującego wskazania, które dowody, w jakim zakresie i dlaczego zostały przez sąd ocenione z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji, które ustalenia faktyczne są wadliwe i jakie powinny być ustalenia prawidłowe, ewentualnie jakich ustaleń zabrakło w zaskarżonym wyroku. Z całą pewnością postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, a z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie. Apelacja wnioskodawcy nie odpowiada przedstawionym

wyżej wymogom w zakresie prawidłowo skonstruowanego zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i w istocie stanowi wyłącznie subiektywną polemikę skarżącego z wyczerpująco umotywowanym stanowiskiem Sądu Rejonowego co do oceny materiału dowodowego. Podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły osobowe źródła dowodowe w postaci przesłuchania wnioskodawcy, uczestniczki postępowania oraz świadków, a także dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane w toku postępowania, stanowiąc tym samym pełnowartościowy materiał dowodowy. Zaś podstawę ustaleń faktycznych dotyczących kwestii wartości składników majątkowych podlegających podziałowi, przede wszystkim nieruchomości położonej w A., stanowiła opinia biegłego.

Skarżący zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że ustalona przez biegłego wartość nieruchomości położonej w A. na kwotę 400.000,00 zł mieści się w zakresie cenowym charakterystycznym dla rynku prawa własności nieruchomości gruntowych zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodziennymi średniopowierzchniowymi o pow. użytkowej z przedziału 100 m² do poniżej 170 m² na terenie osiedli mieszkaniowych w A., podczas gdy wartość ta odbiega od wartości rynkowej tego typu nieruchomości i jest znacząco zaniżona, zaś opinia biegłego nie była opinią sporządzoną rzetelnie. Nadto zarzuca naruszenie art. 278 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 232 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i niedopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości z urzędu podczas, gdy wnioskodawca nie został zawiadomiony o terminie oględzin i tym samym uniemożliwiono mu stawienie się na przeprowadzanych przez biegłego oględzinach, przedłożona do akt opinia biegłego zawierała odręcznie napisany protokół z oględzin, który nie był dokumentem możliwym do odczytania, co uniemożliwiało odniesienie się do treści protokołu. Z zarzutami tymi nie sposób się zgodzić. Istotnie, błędem w postępowaniu biegłego przed sporządzeniem opinii było nie zawiadomienie wnioskodawcy lub jego pełnomocnika o terminie oględzin nieruchomości. Jednakże nie jest to uchybienie takiego rozmiaru, aby zdyskwalifikowało wartość merytoryczną opinii. Ta zaś, zarówno w opinii Sądu Rejonowego, jak również Sądu odwoławczego, została sporządzona prawidłowo, wnioski biegłego są logiczne i przekonujące, a Sąd I instancji wnikliwie przeanalizował przedłożoną przez biegłego opinię i wypowiedział się co do jej wartości dowodowej. Wskazać przy tym należy, że opinia biegłego podlega swobodnej ocenie dowodów, a przy jej ocenie Sąd zobligowany jest stosować kryteria szczególne, które stanowią poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska. Ocena wartości opinii biegłego dokonana przez Sąd meriti w świetle argumentacji zawartej w uzasadnieniu nie budzi wątpliwości. Wbrew również stanowisku apelującego Sąd I instancji z przedłożonej przez biegłego opinii wyprowadził trafne wnioski. W piśmie z dnia 2 grudnia 2019 r. wnioskodawca zgłosił zastrzeżenia do złożonej opinii w postaci pięciu pytań. Szczegółowa analiza opinii biegłego pozwala stwierdzić, że opinia zawiera odpowiedzi na te pytania, z wyjątkiem pytania dotyczącego okiennic na parterze budynku, bowiem z opinii wynika, że są to okiennice drewniane, a skarżący wskazuje, że są to okiennice z drewna tekowego. Okoliczność ta jednakże nie może w zasadniczy sposób zaważyć na zmianie wartości nieruchomości ustalonej przez biegłego opinii. Wnioskodawca również w żaden sposób nie udowodnił twierdzenia, że na potrzeby ubezpieczenia nieruchomości została wyceniona na kwotę 500.000 złotych. Nie zawarł też w apelacji wniosku o skontrolowanie postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 lutego 2020 r. oddalającego wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w trybie art. 380 k.p.c., jak również nie ponowił wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego lub dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego do spraw wyceny nieruchomości. Dlatego trudno się dopatrzeć naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c., bowiem o ile rację ma skarżący, że skład i wartość majątku wspólnego ustala Sąd, to nie można w tym zakresie pominąć również aktywności uczestników postępowania, zwłaszcza jeśli są reprezentowani przez profesjonalnych pełnomocników. W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego była wystarczającym środkiem dowodowym dla ustalenia wartości nieruchomości, a zastrzeżenia zgłoszone przez pełnomocnika wnioskodawcy nie miały takiej wagi, aby wzbudziły wątpliwości Sądu co do jej prawidłowości.

Skarżący zarzucił również, że Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, że z uwagi na to, iż uczestniczka zamieszkuje w domu posadowionym na nieruchomości w A. ten składnik majątku wspólnego należy przyznać na wyłączną własność uczestniczki z obowiązkiem dopłaty na rzecz wnioskodawcy, podczas gdy uczestniczka nie jest w stanie przekazać wnioskodawcy orzeczonej sumy pieniężnej tytułem dopłaty. Rozstrzygnięcie tej kwestii jest prawidłowe w okolicznościach sprawy. Sąd przyznał ją na wyłączną własność uczestniczce, biorąc pod uwagę, iż mieszka w nim

nieprzerwanie od roku 2004, nie mając zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w żaden inny sposób, a uczestnik od roku 2013 nie mieszka w przedmiotowej nieruchomości i zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe poza nią. Twierdzenia o niewypłacalności uczestniczki zawarte w apelacji są gołosłowne, a nadto odroczenie terminu dopłaty na trzy miesiące od uprawomocnienia orzeczenia pozwoli uczestniczce zgromadzić odpowiednie środki.

Skarżący zarzuca również naruszenie reguł stosowania art. 233 § 1 k.p.c. przez odmówienie wiarygodności zeznaniom wnioskodawcy, że środki na wykup mieszkania nr (...) przy ul. (...) w Ł. pochodziły z majątku osobistego wnioskodawcy uzyskanych od jego ojca oraz jego matki chrzestnej K. J., a w konsekwencji uznanie, że kwota z jego sprzedaży nie stanowiła nakładu wnioskodawcy na majątek wspólny, co wynikało z aktu notarialnego.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę Sadu Rejonowego, że całokształt materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznania świadka H. C. wskazują, że darował swojemu synowi P. C. kwotę w łącznej wysokości 29.100 zł w okresie od dnia 27 września 2003 roku do 21 lutego 2005 roku i kwota przeznaczona miała zostać na zakup i budowę domu, gdy tymczasem zakup mieszkania przy ul. (...) został dokonany w dniu 24 stycznia 2003 roku. Było to mieszkanie przydzielone wnioskodawcy jako służbowe z Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł. i prawdopodobnie z tego powodu wnioskodawca stanął sam do aktu notarialnego, natomiast brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, aby w tym okresie posiadał majątek odrębny, który przeznaczył na zakup tego mieszkania. W ocenie Sądu Okręgowego wiarygodne są zeznania uczestniczki postępowania, że w akcie notarialnym zakupu mieszkania znajduje się zapis, że wnioskodawca nabywa je ze środków własnych do majątku odrębnego, bowiem wnioskodawca twierdził, że w innym wypadku nie mógłby wykupić tego mieszkania jako służbowego. Godzi się zauważyć, że w tym okresie małżonkowie podjęli trud budowy domu i na ten cel były przeznaczane wszystkie środki, m.in. darowizny od ojca wnioskodawcy, pieniądze ze sprzedaży domu przy ul. (...). Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że był to okres w trakcie trwania małżeństwa uczestników, gdy wspólnie podejmowali decyzje majątkowe związane z zakupem i sprzedażą lokali zmierzające finalnie do wybudowania domu, ale nie zawsze czynności prawne małżonków odzwierciedlały prawdziwy stan faktyczny, np. zakup mieszkania w P. za wspólne środki stron został dokonany na nazwisko siostry wnioskodawcy, a po sprzedaży tego lokalu, pieniądze wpłynęły na konto stron. Okoliczności te wskazują, że oświadczenie wnioskodawcy, że nabył lokal przy ul. (...) ze środków pochodzących z majątku odrębnego winno być ocenione jak nie znajdujące pokrycia w stanie faktycznym, co pozwala na ustalenie, że lokal ten stanowił składnik majątku wspólnego małżonków, a Sąd Rejonowy nie naruszył również w tym zakresie przepisów art. 232 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

Skarżący w apelacji zawarł wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. J. na okoliczność przekazania na rzecz P. C. środków pieniężnych do jego majątku osobistego na wykup przez wnioskodawcę mieszkania przy ul. (...) w Ł.. Wskazał, że konieczność powołania dowodu z tego świadka powstała dopiero na etapie postępowania apelacyjnego z uwagi na uznanie przez Sąd I instancji, że oświadczenia złożone przez strony w akcie notarialnym co do nabycia mieszkania przy ul. (...) w Ł. do majątku osobistego wnioskodawcy i ze środków pochodzących z jego majątku osobistego nie są wystarczające. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 381 k.p.c. pominął ten dowód, bowiem skarżący mógł powołać go przed Sądem I instancji zwłaszcza, że uczestniczka postępowania konsekwentnie twierdziła, że środki na zakup tego mieszkania pochodziły z majątku wspólnego stron.

Nietrafny był również zarzut naruszenia art. 43 § 1 k.r. i o. Sąd I instancji słusznie zważył, iż w realiach niniejszej sprawy nie istniały podstawy do jego zastosowania, uznając, że oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Argumentacja przedstawiona w tym względzie przez apelującego świadczy o tym, że błędnie zakłada on, że ocena w tym zakresie koncentrować winna się jedynie na faktycznym przyczynieniu się danego małżonka do powstania konkretnego składnika majątkowego podlegającego podziałowi lub na wysokości zarobków każdego z małżonków, nie zaś na postawie każdego z małżonków względem majątku wspólnego jako takiego. Dyspozycja art. 43 § 2 k. r. i o. nie pozostawia wątpliwości, że przy ocenie istnienia ważnych powodów należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (tam m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 października 1974 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III CRN 190/74 opublikowanym w bazie orzecznictwa LEX pod nr (...)). W kontekście argumentacji podniesionej w tej kwestii przez apelującego stwierdzić zatem należy,

że ewidentnie nie przyjmuje on do wiadomości, że ważne powody o jakich mowa w art. 43 § 2 k. r. i o. wiązać należy z postawą uczestniczki względem rodziny i tego majątku w świetle zasad współżycia społecznego. Nie można bowiem tracić z pola widzenia ratio legis przedmiotowego przepisu, który ma na celu zapewnienie, aby udział w majątku wspólnym każdego z małżonków nie pozostawał w rażącej sprzeczności z zasadami słuszności i sprawiedliwości. Chodzi tutaj przede wszystkim o nieprawidłowe, rażące lub uporczywe nieprzyczynianie się do zwiększania majątku wspólnego, pomimo posiadanych możliwości zdrowotnych i zarobkowych, bądź też odbiegający od obiektywnych wzorców brak staranności o zachowanie istniejącej już substancji majątku wspólnego. W efekcie w aspekcie art. 43 § 3 k. r. i o. sama wysokość dochodów małżonków czy zajmowane przez nich stanowiska mają znaczenie drugorzędne. W przedmiotowej instytucji nie chodzi bowiem o to, który z małżonków ile zarabiał i jakie konkretnie zajmował stanowisko w danym okresie, ale o to, jaka była jego generalna postawa względem przedmiotowego majątku w kontekście ciężących na każdym z małżonków obowiązków rodzinnych. Nieuzasadnione było stanowisko wnioskodawcy zmierzające do wykazania, iż fakt, że przez cały okres trwania małżeństwa pracował w pełnym wymiarze czasu pracy oraz uzyskiwał wyższe dochody przemawiają za ustaleniem nierównych udziałów w majątku wspólnym. Uczestnik nie zauważa przy tym, że art. 43 § 3 kro przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, nakazuje uwzględniać również nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym. Wnioskodawca kładzie nacisk na okoliczność, że gdy uczestniczka postępowania podjęła pracę, wnioskodawca również pomagał w domu, gotował posiłki dla synów, co oznacza, że przy równym nakładzie pracy na utrzymanie domu obojga małżonków, powodem dla ustalenia nierównych udziałów winna być znaczna dysproporcja w uzyskiwanych wynagrodzeniach. Stanowisko takie jest całkowicie błędne i nie zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego. Praca włożona w prowadzenie domu i wychowanie dzieci jest tyle samo warta co praca zawodowa, a wobec faktu, że uczestniczka rozpoczynając swój start zawodowy później na skutek wspólnych ustaleń stron co do sposobu funkcjonowania rodziny, zarabiała mniej od wnioskodawcy, w żaden sposób nie może skutkować przyjęciem, że w mniejszym stopniu przyczyniła się do powstania majątku dorobkowego. Zatem całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli, nakazuje uznać, iż wbrew stanowisku apelującego nie zachodzą ważne powody uprawniające do ustalenia, iż udziały małżonków nie są równe.

Jeśli idzie o zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1) i pkt 2) k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i niewyjaśnienie w uzasadnieniu wydanego orzeczenia sposobu wyliczenia kwoty dopłaty ustalonej przez sąd na 184.247,31 zł, i brak wyjaśnienia co dokładnie składa się na ustaloną jako nakłady poczynione przez uczestniczkę kwoty 63.670 zł, tym bardziej, iż w uzasadnieniu raz pojawia się kwota 61.670 zł, a innym razem kwota 63.670 zł to również nie jest on zasadny. W punkcie III uzasadnienia Sąd Rejonowy wyjaśnił, że kwotę nakładów uczestniczki z majątku odrębnego na majątek wspólny w wysokości 63.670 złotych stanowi spłata rat kredytu hipotecznego udowodniona za pomocą przelewów bankowych. Kwota taka została zawarta w punkcie IV zaskarżonego postanowienia oraz w rozważaniach prawnych dotyczących rozliczenia nakładów uczestniczki, zaś kwota 61.670 zł, która raz pojawiła się w uzasadnieniu Sądu Rejonowego była omyłką pisarską.

Skarżący nie zgodził się również z rozstrzygnięciem w zakresie kosztów postępowania zarzucając naruszenie art. 520 § 1 w zw. z § 2 i § 3 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że w pozostałym zakresie każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, podczas gdy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do przyznania na rzecz wnioskodawcy zwrotu przez uczestniczkę kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego m.in. z uwagi na to, iż jej roszczenia w większym stopniu zostały oddalone. Przede wszystkim wskazać należy, że zasada rozstrzygania o kosztach postępowania nieprocesowego określona została w przepisie art. 520 § 1 k.p.c., natomiast będące wyjątkiem od zasady uprawnienie Sądu do odstąpienia od niej określił ustawodawca w kolejnych paragrafach art. 520 k.p.c., wiążąc to dyskrecyjne uprawnienie Sądu z wystąpieniem przesłanki sprzeczności interesów uczestników. Nawet jej wystąpienie nie obliguje jednak Sądu do bezwzględnej rezygnacji z zastosowania zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji słusznie uznał, że w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania zasady

stosunkowego rozdzielenia kosztów o których mowa w art. 520 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, że materiał dowodowy niniejszej sprawy nie jest wystarczający do stwierdzenia, iż uczestnicy postępowania nie byli w jednakowym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania, oboje bowiem dążyli do rozstrzygnięcia i zakończenia kwestii majątkowych związanych z zawartm przez nich związkiem małżeńskim.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.